

Vysoké Tatry

I po vichřici stále krásné

Kamzí! ozvalo se dívčí vypísknutí před chatou. Sotva osmnáctiletá holka si v roztržitosti vypůjčí dětské gesto pro ticho – s výrazným psssst položí ukazovák přes pusku – a hned nato se otočí a pádí do chaty pro foťák. „Klidně foťte. To je Minda, jde si pro rohlík. Zítra ráno je tu zas,“ uklidňuje rozčilené „fotografy“ paní, co myje nádobí v kuchyni Zbojnické chaty. Vysoké Tatry i přes katastrofální lesní polomy z loňského listopadu a letošní devastující požár stále zůstávají své, krásné.

Smutná cesta elektricky

Cesta z popradského nádraží, odkud startuje pěkná moderní tatranská električka, se během deseti minut změní v depresivní exkurzi po lesním infernu. Ani celé léto nestačilo posíleným partám těžařů zlikvidovat všechny polomy na mnoha kilometrech čtverečnících. A tak električka projíždí na cestě do Starého Smokovce tatranskou apokalypsou. Metrové dřevo je už většinou pryč, ale vyvrácené gigantické pařezy a hory kleslé ke spálení zůstávají. Po letním požáru tohle pole marnosti navíc pokrývají nepravidelné zlé černé louky.

Zle polámaný les je ještě podél prvních desítek metrů historické zubačky ze Smokovce na Hrebienok. Pak už les začíná vypadat zase jako les. I když tu a tam pár původně hrdých horských kmenů je sčísnuato do ošklivého oblouku hned od země.

Pro toho, kdo nechce každé ráno vstávat s pohledem na zle pocuchanou přírodu, je šance jediná: vystoupat co nejvýš, ubytovat se na některé z horských chat a podnikat výlety odtud. Jenomže tím se ztrácí

FOTO: JAN RYDL

většinou turistů zažitý způsob velehorského trekování – brzy ráno nahoru, odpoledne dolů. Nyní se tedy nabízí trochu jiný program: slézání sedel oběma směry.

Z Hrebienku do Velké studené

První zubačka dorazila na Hrebienok kolem sedmé. I když ve vagónu bylo celkem plno, na terase pod hotelem a na rozcestí se první pochodníci rychle rozptýlí. O to příjemnější je šlapat v ranním chládku o samotě. Brzká hodina má jedinou nevýhodu – nejsou otevřeny všechny stánky s občerstvením. Pro toho, kdo

si večer nekoupil láhev s vodou na cestu, teď nastávají časy plné pochyb: najdu potok, nebo nenajdu. Už sotva kilometr za Hrebienkom směrem do Velké studené doliny je ve srázu nalevo studánka s dřevěným korýtkem.

Cílem ranního pochodu je Zbojnická chata. Za tři hodiny jí lze po pěkné cestě, kterou jen v poslední třetině vystřídá kamení a párkrát nabídne romantický můstek přes Velký studený potok, dosáhnout i s batohem. Zbojnická své návštěvníky vítá renovovaným vnitřkem, monumentálními kamny se zavěšenými bidly na sušení, překvapivě přístupný-

mi cenami a – teď pozor – čistými latrínami s papírem a venku s vodou a mýdlem!

„Místo pro vás držíme. Jak dlouho zůstanete?“ říká chatař na uvítanou. Dá se sem totiž dovolat na mobil a rezervovat spaní. Není drahé a držitelé českých průkazů horolezeckého svazu se tu vyspí s parádní slevou. Správce chaty hned vede přichozí do prostorné a čerstvě vymalované nocležny s novými palandami, čistými prostěradly a ucházející dekou na každém lůžku. V předsínce je k dispozici plynový vařič a velké umyvadlo. „Nemáme dost teplé vody, abychom vám nabídli sprchu, ale tady, když si zatáhnete tenhle závěs, tak se dá umýt celkem pohodlně,“ zní návod na používání příslušenství k už tak levnému provozu na Zbojnické.

Rum a kapustnica

„Možná odpoledne něco málo přijde,“ říká sedmadvacetiletá Mária na terase před chatou. Přišla z kuchyně pro nádobí – turisti by ho měli nosit k okýnku zpátky, ale někdo po dvou pivečkách třeba zapomene – a zkoumavě se rozhlíží po obloze. Je odsud vidět jen výšeč nebe ohraničeného ze severovýchodu Prostředním hřebem, za ním masívkem Lomnického štítu a na jihozápadě hřebem táhnoucím se sem od Slavkovského štítu. Zatím je ale nádherně a před odpoledním dobrodružstvím se hodí malý rum a velká miska originální slovenské kapustnice. Oboje chutná znamenitě. Vždyť jsme na Slovensku, na horách.

Do sedel!

Odpoledním cílem jsou dvě sedla na západ od Zbojnické – Prielom a Polský hrebeň. K prvnímu z nich se stoupá po pěk-